

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 158/2022-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudíťa a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Poľnohospodárska Pôda s. r. o.**, Sibírska 55, Bratislava, IČO 44 138 369, zastúpenej advokátskou kanceláriou LawService, s. r. o., Stráž 223, Zvolen, IČO 36 861 723, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Pavol Konečný, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Cdo 105/2021 z 27. októbra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. januára 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou z 18. februára 2016 domáhala proti žalovanej [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“) určenia, že je výlučnou vlastníčkou v ústavnej sťažnosti špecifikovaného pozemku. Jedným z dôkazov naliehavosti právneho záujmu bola skutočnosť, že žalovaná bez uvedenia dôvodov odstúpila od kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi ňou a sťažovateľkou. V čase podania žaloby bola ako vlastníčka evidovaná žalovaná napriek tomu, že vlastnícke právo k spornému pozemku previedla na sťažovateľku. Následne došlo zo strany žalovanej k ďalším prevodom vlastníckeho práva. Bola uzatvorená kúpna

zmluva so spoločnosťou MH Invest, s. r. o., a následne kúpna zmluva medzi MH Invest, s. r. o., a MH Invest II, s. r. o. Právoplatným rozhodnutím Okresného úradu Nitra č. k. OU-NR-OVBP2-2016/032185-53 z 18. augusta 2016 došlo k vyvlastneniu sporného pozemku v prospech spoločnosti MH Invest II, s. r. o., a k uloženiu finančných prostriedkov za vyvlastnenie do úschovy. Zmenenou žalobou sa sťažovateľka následne domáhala určenia, že bola výlučnou vlastníčkou sporného pozemku ku dňu vyvlastnenia.

3. Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“) na pojednávaní konanom 13. apríla 2017 pripustil zmenu žaloby a následne rozsudkom č. k. 16 C 112/2016-205 z 2. októbra 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu zamietol pre nedostatok naliehavého právneho záujmu. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 9/2020-246 z 18. novembra 2020 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“), ktorý sa stotožnil s právnym názorom okresného súdu o nedostatku naliehavého právneho záujmu. Tento dôvod považuje sťažovateľka za „*pohodlný dôvod*“ zamietnutia žaloby bez toho, aby sa konajúci súd musel zaoberať meritom veci a argumentáciou sťažovateľky. Otázku vlastníctva je oprávnený riešiť len súd, a to aj v prípade, keď právny titul (kúpna zmluva) preukazuje právo inej osoby než „*modus*“. Sťažovateľka zastáva názor, že v danej veci nemohla petiť žaloby formulovať napr. ako určenie platnosti kúpnej zmluvy, pretože vzhľadom na ďalšie prevody vlastníckeho práva k dotknutej nehnuteľnosti pred vyvlastnením to nemohlo byť smerodajné. Rovnako sťažovateľka nemohla podať žalobu na plnenie, keďže je vylúčené, aby bola úspešná (došlo k vyvlastneniu a uloženiu finančných prostriedkov do úschovy). Rozsudok krajského súdu je preto v rozpore so zásadou zákazu odmietnutia spravodlivosti.

4. Podľa názoru sťažovateľky neexistuje žiaden zákonný dôvod uprednostniť spoločnosť MH Invest, s. r. o., alebo spoločnosť MH Invest II, s. r. o., a ich právnu ochranu pred vlastníckym právom sťažovateľky. Pokiaľ krajský súd odvodzuje svoje právne závery od vyvlastnenia ako originárneho spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva a s tým súvisiacu nemožnosť určenia vlastníckeho práva do minulosti, súčasne opomína zohľadniť, že na krajskom súde sa pod sp. zn. 11 S 259/2016 vedie konanie o zrušenie rozhodnutia o vyvlastnení.

5. Podľa názoru krajského súdu žaloba sťažovateľky nie je účinným právnym nástrojom ochrany jej práv, bez tohto určenia jej právo nebude ohrozené ani neisté, keďže tvrdené vlastnícke právo sa týka vzťahu medzi spoločnosťami MH Invest, s. r. o., a MH Invest II, s. r. o. Podľa sťažovateľky je však stále aktuálna otázka vyplatenia náhrady za vyvlastnenie, ktorá dosiaľ nebola vyplatená pre pochybnosti o tom, kto je veriteľom. Sťažovateľkine právo je stále ohrozené a neisté v dôsledku pochybného nadobudnutia sporného pozemku spoločnosťou MH Invest, s. r. o., a MH Invest II, s. r. o., pretože ani v jednom prípade uzatvorenia kúpnej zmluvy nešlo o platný právny úkon z dôvodu nenaplnenia podmienok platnosti v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, ako aj z dôvodu, že nie je možné nadobudnúť vlastnícke právo od nevlastníka. Dokonca podľa sťažovateľky mohlo ísť o simulované právne úkony, čomu nasvedčuje skutočnosť, že spoločnosť MH Invest, s. r. o., nadobudla dotknutý pozemok na základe kúpnej zmluvy, následne ho previedla na spoločnosť MH Invest II, s. r. o., a napokon podala návrh na vyvlastnenie v jej prospech, ktorému bolo vyhovené. Týmto postupom skomplikovala sťažovateľke možnosť domôcť sa svojich práv.

6. Krajský súd okrem uvedeného nesprávne a rozporuplne argumentoval, pokiaľ žalobu zamietol pre nedostatok naliehavého právneho záujmu a následne ju posudzoval v merite veci. Nie je zrejmé ani to, prečo krajský súd odôvodňuje svoj záver o nedostatku naliehavého právneho záujmu meritórnymi závermi o predkupnom práve štátu. Sťažovateľka zastáva názor, že ak by mal súd prihliadať na predkupné právo štátu, musel by zodpovedať otázku, aké následky sú spojené s jeho porušením. Z platnej právnej úpravy však vyplýva, že s takým porušením zákon nespája sankciu absolútnej (ani relatívnej) neplatnosti, pretože štát sa môže domáhať vlastníckeho práva od nadobúdateľa.

7. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie z dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ako aj návrh na odklad právoplatnosti, o ktorom nebolo vôbec rozhodnuté. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 1 Cdo 105/2021 z 27. októbra 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) dovolanie odmietol ako neprípustné.

8. Sťažovateľka uviedla, že najvyšší súd k ňou namietanej nepreskúmateľnosti rozsudku krajského súdu poukázal na svoju predchádzajúcu judikatúru, uviedol, že krajský súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, odôvodnenie rozsudku okresného súdu považoval za vecne správne a s jeho odôvodnením sa stotožnil, na zdôraznenie jeho správnosti ho doplnil. Sťažovateľka s týmto názorom dovolacieho súdu nesúhlasí, pretože jej argumenty v konaní pred súdom vypočítané neboli, nedostala na ne žiadnu odpoveď. V posudzovanom prípade po nezavkladovaní kúpnej zmluvy uzatvorenej so žalovanou sťažovateľka nemala inú možnosť ako domáhať sa určenia svojho vlastníctva prostredníctvom súdu. V dôsledku zamietnutia jej žaloby pre nedostatok naliehavého právneho záujmu (v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia) však sťažovateľka nemohla uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia, teda uvádzať skutkové tvrdenia a predkladať dôkazy.

9. K dovolaciemu dôvodu nesprávneho právneho posúdenia dovolací súd konštatoval, že sťažovateľkou formulovaná právna otázka nekorešponduje s právnou otázkou, od ktorej záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie. Sťažovateľka argumentovala, že okresný súd nedostatok naliehavého právneho záujmu odôvodnil i tou skutočnosťou, že sťažovateľka nemohla nadobudnúť vlastnícke právo z dôvodu vzniku predkupného práva pred rozhodnutím o vklade, s čím sa stotožnil i krajský súd. Tým boli vymedzené mantinely sťažovateľkou vymedzenej dovolacej otázky, pretože došlo k stotožneniu vecnoprávných a záväzkovoprávných účinkov kúpnej zmluvy, pri ktorej sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Sťažovateľka sa domnieva, že zodpovedanie tejto otázky je podstatné pre rozhodnutie vo veci aj vzhľadom na to, že otázka naliehavého právneho záujmu nebola zodpovedaná správne.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu. Sťažovateľka predovšetkým nesúhlasí s právnym názorom konajúcich všeobecných súdov o neexistencii naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení vlastníckeho práva k spornému pozemku. Je toho názoru, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení je daný

už len z toho dôvodu, že bez tohto určenia je jej právne postavenie neisté a jej práva sú ohrozené. Sťažovateľka v prevažujúcej časti ústavnej sťažnosti podrobila kritike rozsudok krajského súdu, prezentujúc vlastné názory a predstavy o skutkových okolnostiach sporu a riešení právnych otázok. Aj procesný postup krajského súdu bol podľa sťažovateľky nesprávny, keďže ak súd žalobe nevyhovie pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, nezaobrá sa posúdením merita veci. Najvyšší súd ako dovolací súd napriek argumentácii sťažovateľky uvedenej v dovolaní neidentifikoval ňou namietané nedostatky rozhodnutia odvolacieho súdu, ale arbitrárnym, formalistickým a neodôvodneným spôsobom dovolanie odmietol ako neprípustné.

11. Ústavný súd zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže v konkrétnej veci uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (aj keď toto posúdenie najvyšším súdom je z hľadiska jeho ústavnej udržateľnosti preskúmateľné ústavným súdom v konaní o ústavnej sťažnosti). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016, II. ÚS 255/2018).

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Ústavný súd totiž nie je súčasťou systému všeobecných súdov ani nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

13. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, *mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „*pánmi zákonov*“, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

14. Za zjavne neopodstatnený návrh možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

15. Najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že sťažovateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, ako aj z § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

16. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú zásah všeobecného súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup všeobecného súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

17. Najvyšší súd v rámci všeobecnej charakteristiky dovolania poukázal na závery zjednocujúceho stanoviska prijatého občianskoprávnym kolégiom najvyššieho súdu R 2/2016 a konštatoval, že zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. Ústavný súd však už opakovane konštatoval, že aktuálnosť predmetného stanoviska po nadobudnutí účinnosti novej právnej úpravy dovolania je potrebné chápať v tom zmysle, že pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Znamená to, že stratilo význam vyčleňovanie z tejto kategórie „inej vady konania“ podľa predchádzajúcej právnej úpravy a taká vada, ak má znaky uvedené v predchádzajúcej vete, zakladá prípustnosť dovolania podľa dotknutého (v nej označeného) ustanovenia. Včlenením do textu zákona formulácie o práve na spravodlivý proces sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale, naopak, sprísnilo. V konečnom dôsledku zároveň platí, že vo sfére právneho poriadku Slovenskej republiky možno požadovať aj vyšší stupeň ochrany základných práv, než zodpovedá štandardom rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva, ako to vyplýva zo vzťahu dohovoru a zákona podľa čl. 154c ods. 1 ústavy (porovnaj IV. ÚS 314/2020).

18. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že *„odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil právny záver o nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení na strane žalobkyne, čo ho v konečnom dôsledku viedlo k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby. Okolnosti, ktoré ho viedli k predmetnému právnemu záveru zdôvodnil konkrétne v bodoch 22 a 23 svojho odôvodnenia, v ktorých sa (podľa názoru dovolacieho súdu) dostatočne a preskúmateľne vysporiadal s právne relevantnou argumentáciou žalobkyne uvedenou v odvolaní a to aj vo vzťahu k (vlastnej rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Nitre týkajúcej sa obdobnej právnej problematiky s totožnou žalobkyňou. Keďže primárnym dôvodom na zamietnutie žaloby bol nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení, odvolací súd ďalej vo svojom odôvodnení (bod 24.) nad rámec poskytol svoj právny názor aj zo strany žalobkyne namietanému nedostatočnému sa vysporiadaniu súdu prvej inštancie v otázke predkupného práva a sním spojenou dodatočnou nemožnosťou plnenia.“*

19. Pre bližšie objasnenie, resp. lepšie pochopenie citovaného právneho záveru najvyššieho súdu ústavný súd považuje za potrebné poukázať na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktorý k podstatnej odvolacej námietke sťažovateľky uviedol: *„Pri akceptovaní obsahu spisu v prejednávanej veci, reflektujúc pritom na rozsah zisteného skutkového stavu ako aj samotný priebeh prevodu sporného pozemku medzi uvedenými subjektmi až do momentu jeho vyvlastnenia, prvoinštančný súd správne konštatoval, že nejde o aktuálnu otázku a samotný žalobca nemôže mať potom naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože vzhľadom na vznik predkupného práva štátu po uzatvorení zmluvy, ale pred vznikom vlastníckeho práva vkladom do katastra*

nehnuteľností (s tým, že predkupné právo štátu bolo následne uplatnené) žalobca nikdy nebol a ani nemohol byť zapísaný ako vlastníak predmetného pozemku, t. j. nenadobudol a ani nemôže nadobudnúť vlastnícke právo. Ku konštatovanému nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení v prípade žalobcu v tejto prejednávanej veci je potrebné uviesť aj to, že žalobcovi po pripustenej zmeny žaloby nejde o určenie vlastníckeho práva, ale predovšetkým sleduje, aby mal súdom vydané rozhodnutie, prostredníctvom ktorého si na OU Nitra bude môcť uplatniť vyplatenie náhrady za vyvlastnenie zloženej do úschovy na prvoinštančnom súde.“

20. S poukazom na uvedené ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd poskytol sťažovateľkiným základným právam súdnu ochranu v medziach zákona, ktorý základné právo na súdnu ochranu vykonáva (čl. 51 ods. 1 ústavy), pričom tieto medze rešpektoval, a preto mu z ústavnoprávneho hľadiska nemožno okrem všeobecnej charakteristiky prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, čo však bolo reparaované následným vecným posúdením dotknutej dovolacej námietky zmätočnosti, nič vytknúť. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, preto nezistil, že by účinky výkonu jeho dovolacej právomoci pri posudzovaní prípustnosti dovolania sťažovateľky podľa § 420 písm. f) CSP boli nezlučiteľné so základným právom strany konania na súdnu ochranu.

21. Z hľadiska dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a tvrdeného odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu najvyšší súd ustálil, že sťažovateľka v dovolaní označila za právnu otázku, od ktorej sa odvolací súd mal odkloniť, otázku „*vecnoprávnych a záväzkovoprávnych účinkov zmluvy*“. Takto formulovaná právna otázka však podľa názoru najvyššieho súdu nekorešponduje s právnou otázkou, od ktorej vyriešenia záviselo dovolaním napadnuté rozhodnutie, pretože oba sudy nižšej inštancie založili svoje rozhodnutia na vyriešení zásadnej právnej otázky o nedostatku naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva na strane sťažovateľky. Ústavný súd považuje uvedený záver najvyššieho súdu s ohľadom na argumentáciu sťažovateľky uvedenú v dovolaní, ako aj ústavnej sťažnosti [vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP] za dostatočne a presvedčivo zdôvodnený.

22. Pokiaľ sťažovateľka namieta, že najvyšší súd nerozhodol o jej návrhu na odloženie právoplatnosti rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu, ústavný súd poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 SŽ 165/95 (Uverejnené v časopise Zo súdnej praxe, 1997, č. 24, v ktorom konštatoval, že „*ak nie je na odklad dôvod, nevydáva osobitné rozhodnutie o zamietnutí návrhu na povolenie odkladu vykonateľnosti*“. Túto skutočnosť poznačí v súdnom spise. Uvedený procesný postup možno z ústavnoprávneho hľadiska považovať za udržateľný.).

23. Ústavný súd na základe uvedeného dospel k záveru, že sťažovateľkou uplatnené námietky sú nedôvodné a nesignalizujú takú priamu príčinnú súvislosť s možným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol vysloviť ich porušenie. Skutočnosť, že konajúce sudy v napadnutých rozhodnutiach vyslovili právny názor, s ktorým sa sťažovateľka nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení označených práv. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade

so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2022

predseda senátu